MARCU GABINSCHI

Institutul de Filologie
(Chişinău)

ETIMOLOGII – 2007 [1]

Întemeind ideea că acest cuvînt poate să fie unul din puţinele nume proprii moştenite de română din latină, aducem următoarele:

Deşi aceste nume, într-adevăr, sînt foarte puţine la număr, unele argumente în favoarea lipsei lor complete nu sînt îndestul de întemeiate. Unul din cei mai mari sceptici în această problemă a fost A. Graur. După Dlui, „nu avem nici un singur nume care să fie sigur moştenit din latineşte” [4, p. 51], părere în sprijinul căreia e adusă nereuşita lui A. Philippide în a găsi nume româneşti moştenite din latină (printre care şi împrumuturi din tracă), încercare prezentată încă de S. Puşcariu ca apriori sortită eşecului, deoarece „o continuitate între numirile oficiale ale romanilor păgîni şi ale românilor creştini nu există” (4, p. 52). De acum aici, unde ceea ce era de demonstrat se dă drept ceva deja demonstrat, observăm şi alte nepotriviri, deoarece unele nume ale romanilor păgîni s-au făcut şi ale românilor creştini, cum e, cel puţin, *Marcu*. Această formă, ce e drept, neconţinînd foneme diagnostice, nu confirmă, dar nici nu dezminte moştenirea. Sînt şi nume creştine, împrumutate de latină din greacă, ca *Petru* (*Pătru*) care au putut să fie, judecînd după fonetica lor, moştenite din antichitate. Dar există şi cazuri mai univoce (vezi mai jos).

Mai departe A. Graur trece la unele nume concrete ce pot fi moştenite din latină, negîndu-le această provenire. E vorba de *Sîngeorz*, *Sînvăsîi*, *Sînmedru*, *Sînnicoară*,[2] *Sînchetru* şi *Sînziene* (p. 52). E drept că toate acestea sînt nume de sărbători (ca şi, de ex., *Sîntamăria*, de prea probabilă proveniență prin moştenire, dar nemenționată de A. Graur), ceea ce nu exclude totuşi existența componentelor lor ca nume proprii, odată prenume personale.

La *-georz*, rezultat prin disimilare din *-georğ-*, am putea adăuga binecunoscutele *Giurgiu*, *Giurgiuleşti*, *Sîngeorgiu de Mureş*, *Sîngeorgiu de Pădure*.

Sînvăsîi e o formă problematică. După A. Graur, moştenită fiind, ar fi trebuit să dea ceva ca ***Băsei*, cu *b* vechi grecesc netrecut în *v* (dar, adăugăm, cu *-si-* > *-şi-*), dar trecerea lui *li* în *i* mărturiseşte despre o vechime mare.

De moştenirea lui *Sînmedru* A. Graur se îndoieşte, din cauza trecerii lui *-t-* în *-d-* (deşi *e*, nu *i*, este semn neîndoielnic al timpului anterior itacismului grecesc). Dar aici ar fi putut să aibă loc o trecere accidentală a unui sunet în altul apropiat de el. Cf. it. *padre* şi

[1] Înainte de a trece la etimologii noi, mai completăm una din cele precedente (care, de fapt, şi aşa era foarte probabilă) prin următoarele date: arătînd că rom. reg. *bulihar* provine dintr-o denumire de plantă, am adus ca paralelele cele mai apropiate *cînepar*, *mărăcinar*, *scorţar*, *sitar*, *mătăsar*, *scăier*, dar şi cele formate de la denumiri de ființe vii *gogoşar*, *lăcustar*, *muscar*, *şopîrlar*, *şorecar* [1, p. 107]. Aceste date le putem completa acum şi cu *cireşar* [2, II, p. 749], *nalbar* [3, p. 819], *plopar* [2, II, p. 196], *răchitar* [2, II, p. 364], *sîmburar* [2, II, p. 519], dar şi cu *şerpar* [2, II, p. 764].

[2] Dintre variantele mai puţin cunoscute ale acestui cuvînt e de amintit *Sîmicori* [5, p. 130]. Vezi tot acolo, p. 131, despre păstrarea, în unele locuri din Banat şi din sudul Olteniei a lui *Sîmţ* şi *Sînţ*, ca nişte cuvinte aparte (în *Mucenicii e La Sînţ*), dar şi arom. *Sîmt*, meglen. *Sŏmt.*

BDD-A25979 © 2008 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:04:34 UTC)

madre, acceptate din afara dialectului de bază al limbii literare italiene (în care ar fi dat *t*, nu *d*). Prin tot aşa o oscilaţie între sonoră şi surdă se poate explica arom. *pătedzu*, megl. *pătedz*, corespunzînd rom. *botez*, *a boteza* (toate din *baptizare*). Oricum, *Sînmedru* (ca şi *a boteza*) nu au putut să provină din slavonă, de unde a venit în româneşte terminologia bisericească de epocă mai recentă. În afară de toate acestea, e semnificativ că există totuşi şi *Simetru de Iarnă* [5, p. 130], deci, cu *t*.

Despre *Sînchetru* însuşi A. Graur recunoaşte că e „ceva mai convingător, cu palatalizarea lui *p*, ceea ce dovedeşte sigur că e popular", deşi continuă: „dar poate totuşi nu latin". Desigur, *Petrus* nu e băştinaş în latină, dar cu vremea s-a făcut unul din cele mai răspîndite nume latine creştine, moştenit de toate limbile romanice (deci, precum s-a spus anterior, contrar lui S. Puşcariu şi lui A. Graur [4, p. 54], între ce e latin şi ce e biblic sau creştin nu există disjuncţie). De altfel, avem şi varianta *Sîmpietru* [5, p. 132], dovadă a moştenirii cuvîntului în diferite regiuni ale României.

Cele mai multe şanse să fie recunoscut ca moştenit A. Graur vede la *Sînziene*, interpretat ca reflexul lui *sanctus dies Iohannis*, ceea ce nu provoacă obiecţii, deoarece *Sînziana*, se înţelege, a fost format post factum ca numele unui personaj folcloric.

În favoarea lui A. Graur (ca şi a lui S. Puşcariu) în această problemă vorbeşte faptul că dintre numele examinate aici nici unul, într-adevăr, nu se aplică în prezent (şi, pe cît ştim, în toată perioada scrisă) ca prenume.

Altfel se prezintă lucrurile în cazul lui *Nicoară*. A. Graur, recunoscînd trecerea *l* > *r* în poziţie intervocalică şi diftongarea *l* > *oa* ca semne ale vechimii, neagă moştenirea din cauza accentului, care ar fi trebuit să dea din lat. *Nicoláus* rom. **Nicurau* (acesta însă nu există). Dar o problemă analogă poate fi văzută şi în cazul reflexului slavon al gr. *Νικόλαος*, cu accentul permutat pe *a*, şi aşa transmis românei, ca *Nicolai*, *Niculai*, *Neculae* şi în alte variante [5, p. 130]. Mai importante sînt însă următoarele fapte: mai multe date indirecte ne spun că în latina creştină a putut să existe forma colocvială **Nicola*, după cum mărturisesc multiplele variante italiene ale numelui, cel puţin *Nicola* [6, p. 416; 7, p. 180] (care a dat, la rîndul său, *Cola*, *Niccola*, *Niclo ş. a.*). Acesta apare şi el ca nume de sfînt chiar în această formă: cf. *o gran santo Nicola* [8, p. 588]; cf. şi alb. *Nikolla* [8, p. 589], cu *ll* vechi din lat. *l*, nu ca modernul *l*. Însă chiar dacă n-am şti de toate acestea, pentru a constata moştenirea numelui propriu luat în discuţie, ne-ar ajunge să ne amintim, cel puţin, de Nicoară Potcoavă, personaj real din secolul XVI, pretendent la tronul Moldovei, a cărui amintire a fost reînviată recent (1952) în cunoscutul roman al lui M. Sadoveanu. Acest *Nicoară* există şi acum, şi ca prenume (vezi [9, p. 60]), şi ca nume de familie, avînd şi derivatele *Nicorescu*, *Nicoriţă*, *Nicorici* (tot acolo, p. 106), iar pentru epoca lui Ştefan cel Mare sînt atestate *Nicoară*, *Necora*, *Necoriţă*, *Necorescu*, *Nicorici*, *Sînnicoară* [10, p. 93].

Aşadar, avem, cel puţin, o confirmare absolut sigură (ca să nu operăm cu cele probabile, cf. *Marcu* sau *Petru*) că un nume românesc s-a păstrat în formă moştenită din antichitate pînă în prezent şi ca prenume, şi ca nume de familie.

Adică, pînă acum n-am operat cu consideraţii de ordin general, pe care totuşi post factum nu e de prisos să le invocăm, ca să avem în faţa ochilor şi un tablou mai general.

Creştinismul, prezent la Roma din secolul I al erei noi, a putut să pătrundă în Dacia şi înainte de legalizarea lui oficială în Imperiu (sec. IV e. n.) şi există dovezi că mai primea acolo inovaţii din Roma şi după retragerea lui Aurelian (anul 275). De exemplu, *basilica* a căpătat sensul de „biserică" abia după epoca lui Constantin (sec. IV), pînă atunci însemnînd „sală de adunări dintr-un local public", iar creştinii adunîndu-se în catacombe [5, p. 628]. În mod analog, lui *communicare* i s-a dat sensul de „a cumineca" tot în secolul IV [5, p. 501]. Asemenea cuvinte avînd în română sens religios, ne arată că încă în sec. IV în viitoarea română pătrundeau inovaţii din centrul Imperiului. De atunci pînă la creştinarea slavilor

BDD-A25979 © 2008 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:04:34 UTC)

de sud şi pînă la apariţia scrisului lor în sec. IX mai rămîneau cel puţin cinci secole. În acest răstimp (stră)românii creştini, ca şi orice alt popor, nu puteau decît să poarte nume personale. În română, ele atunci nu pătrunseseră încă din slavă. Din aceasta a venit pe urmă (greu de spus precis în care anume secole, dar în tot cazul nu mai devreme de mijlocul sec. IX) terminologia organizaţiei şi a ierarhiei bisericeşti (în această sferă moştenindu-se doar *preot*), care n-a putut totuşi să înlocuiască terminologia creştină primară moştenită. Să ne amintim de binecunoscutele *a ajuna* (*ajun*), *biserică*, *a blestema* (*blestem*), *a boteza* (*botez*), *cîrnelegi*, *cîşlegi*, *comînd*, *creştin*, *cruce*, *a cumineca*, (*cuminecătură*), *Domn*, *drac*, *Dumnezeu*, *a ierta*, *a se închina* (*închinăciune*), *înger*, *lege*, *pască* (*paşti*), *păcat*, *păgîn*, *păresimi*, *părinte*, *preot*, *a se ruga* (*rugăciune*), *sărbătoare*, *scriptură*, *sîn-* (*sîmt-*, *sînt*), *vărgură*, *zeu.*

Pe fundalul acestei continuităţi a creştinismului în Dacia (resp. România) apare chiar ca un lucru de mirare faptul că atît de puţine nume personale au fost moştenite din antichitate. Unele totuşi, oricît ar fi de puţine, s-au păstrat contrar unor păreri autorizate (vezi mai sus).

Acestea date fiind, nu trebuie să ne pară ceva imposibil moştenirea numelui personal al cărui derivat este *Ermurache*.

Aici, mai întîi de toate, se lasă separat sufixul *-ache*, ca, de ex., în numele *Andronache*, *Fonache*, *Manolache*, *Mihalache*, *Păvălache*, *Vasilache* ş. a., cîteodată formate de la ipocoristice (ca *Fanache*) sau singure căpătînd această formă (ca *Tache*), iar rareori găsim varianta în *-i* (ca *Asachi*).[3] Există şi unele nume comune ca *fudulache* (*fudulachi*) sau *muţunache*.

Rămîne deci tema *Ermur-* pe care cu greu am putea s-o punem în legătură cu altceva decît cu gr. *Ερμολαος* (cu *-λαος* „popor”, ca şi în *Νικόλαος*, iar cu *Ἑρμ-* legat de *Ἑρμής* (= lat. *Mercurius*). Acest nume l-a purtat, după cum ştim din istoria veche, un tovarăş de luptă al lui Alexandru cel Mare, împotriva căruia a urzit pe urmă un complot, dar a eşuat şi a fost bătut cu pietre pînă la moarte. Ca şi în cazul lui *Nicoară*, cu dubletele lui venite din neogreacă prin slavă, *Nicolae*, *Neculae* ş. a., avem şi pentru *Ermur-* dubletele *Ermolae*, *Ermalai* [9, p. 52], *Armulai*, *Erma* [11, p. 16, 52] ş. a. N. A. Constantinescu nu dă în locul indicat informaţie etimologică, dar îl prezintă pe *Ermurachi* „cu un *r* parazitar”. Noi nu vedem în ce ar consta acest „parazitism” al primului (cf. lipsa a ceva ca **Emurachi*) şi, în special, al celui de-al doilea *r*, căci fără el ar fi fost ceva ca **Ermuache*, nenatural pentru română. În toate numele proprii sfîrşite în sufixul *-ache* (fiindu-ne cunoscute circa 30) acesta urmează după o consoană, iar dintre cele 22 de nume comune în *-ache* numai *moache* (varianta lui *moacă*) şi dialectismele *paroache* şi *zeache* (al căror sens n-am putut afla) îl au pe *-ache* după vocală [12, p. 264], unde însă acest *-ache* nu e sufix. Toate acestea ne spun că *r* în *Ermurache* e organic (nu „parazitar”). Odată ce este aşa, e cel mai probabil să provină dintr-un *l* intervocalic rotacizat, ceea ce, alături de fostul *o* aton devenit *u*, ne prezintă fonocomplexul *Ermur-* ca moştenit din latină. În prezent nu putem spune care fost forma întreagă a cuvîntului primar cu tema *Ermur-* (prin analogie cu *Nicoară* am putea conjectura ceva ca **Ermoară*), dar însăşi tema poartă toate semnele moştenirii din latină. Desigur, sufixul *-ache* (< neogr. *-άκης*) e relativ recent, ceea ce însă nu exclude alipirea lui la o temă moştenită: cf. pentru *Nicoară* cel puţin *Nicoreţă*, *Nicorici*, *Nicoriţă* [11, p. 117].

De această părere vom fi pînă la prezentarea unor eventuale contraargumente. Pînă acum însă n-am găsit vreo informaţie etimologică despre *Ermurache* (vezi sursele de mai sus). În *Dicţionarul onomastic creştin* [13, p. 182] se discută pe larg numele *Ermolae* şi derivatele lui, inclusiv *Ermoloi*(*u*) şi *Ermolov*, însă *Ermurache* nu figurează.

[3] – mai multe date vezi, de ex., în [9] după alfabet.

BDD-A25979 © 2008 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:04:34 UTC)

Mai notăm că, la rîndul său, *Ermurache* a dat varianta rusificată *Ермурацкий*, în care s-a pierdut orice legătură cu *Ερμόλαος* şi chiar cu *Ермолай*, văzută „cu ochiul liber” (ca şi cu rus. *Ерма*, *Ермак*, *Ермол* şi asem.).

rom. *cioci*

Cuvîntul, propriu graiurilor din Ardeal şi din Muntenia [3, p. 271; 14, p. 186], l-am întîlnit în contextul *şi-a scos ciocii din picioare* (D. Sava, *Povestiri din Munţii Apuseni. – Bucureşti*, 1975, p. 9). I. A. Candrea defineşte cuvîntul ca „Ciorapi, lungi pînă la genunchi, făcuţi din pănură albă de lînă ce poartă ţărancele” [3, p. 271]. Singura informaţie etimologică pe care am putut s-o găsim pentru *cioci* este cea a lui A. Ciorănescu [14, p. 186] care se referă la două surse ce se contrazic: după A. de Cihac, cuvîntul ar proveni din ung. *csussa* „pantof” sau „papuc” (n-am putut găsi acest cuvînt în cîteva dicţionare ungureşti, inclusiv în cel etimologic), iar după Dicţionarul Academiei Române aici ar fi reflexul germ. *Socken* „ciorapi”. Precum vedem, *cioci* n-are o etimologie certă. Noi nu propunem una sigură, dar socotim că datele de mai jos au dreptul să fie examinate şi ele.

Deşi aceasta s-ar putea datora întîmplării, bate la ochi asemănarea lui *cioci* cu un cuvînt cu mult mai cunoscut în aria limbii lui, care a dat naştere şi denumirii locuitorilor unei regiuni, iar pe urmă şi regiunii înseşi. Este vorba de Ciociaria de lîngă Roma. Denumirea este un derivat de la *ciociara* „femeie ce poartă sandale de piele numite *cioce*” (sing. *ciocia*). Dacă nu însăşi *ciocia*, apoi *Ciociaria* şi, în special, *ciociara* s-au făcut pe larg cunoscute în lume datorită romanului lui A. Moravia „La ciociara”, tradus în multe limbi, pe urmă ecranizat, tot în mai multe limbi ş. a. m. d. Există şi traducerile cărţii în limba română: „Ciociara”, trad. de G. Lăzărescu, Bucureşti, 1961, şi trad. de A. Gromov, Chişinău, 1978. De relevat comentariul lui G. Lăzărescu la cuvîntul *ciociara*: „Ţărancă din Ciociaria, regiune aşezată în sud-vestul Italiei, a cărei denumire vine de la *ciocia* – încălţăminte purtată de ţărani de prin partea locului şi asemănătoare cu opincile noastre”.

Ca şi în cazul rom. *cioci*, etimologia it. *ciocia* este şi ea complicată. În [15, p. 110] se constată „Etimon incert” pe cînd în [16, p. 81-82] *cioce* e dedus din abruzzezul *chiochie*, contaminat cu seria onomatopeică *ci… ci*, iar însuşi *chiochie* ar proveni din lat. *socculus*, it. „zoccolo” („un fel de pantof”), contaminat, la rîndul său, cu tipul *clocca* „clopot”, ce a dat it. *chiocca* (însuşi lat. tîrz. *clocca* fiind de origine galică [16, p. 78]). Din aceste vicisitudini ale unui etimon (lat. *soccus*) sau ale mai multora (cf. şi gal. *clocca*, şi onomatopeea *ci… ci*) ar fi de reţinut ultimul factor: nu cumva şi în cazul rom. *cioci* a jucat un rol îmbinarea de sunete *ci… ci*, poate, contaminată şi ea cu altceva (cf. mai sus despre germ. *Socken*). Oricum, asemănarea fonosemantică dintre rom. *cioci* şi it. *cioce* poate să prezinte interes, cel puţin ca un caz de paralelism în utilizarea onomatopiei.

rus. *семитать*

Acest cuvînt (pe care nu l-am găsit în nici un dicţionar accesibil al limbii ruse), acum absent din uzul activ, a fost bine cunoscut la Odesa încă în primele decenii ale secolului XX. Denotatul lui era un fel de covrig (sau de chiflă şi asem.) presărat cu seminţe de susan, dar şi însuşi acest susan. Acest cuvînt, acum ca şi dispărut, e fixat în operele unor scriitori renumiţi ce descriau viaţa Odesei din vremea lor. De ex., *Попрошу Пушкина* (e porecla unui personaj – *M. G.*), *чтобы продал мне в долг бублик „семитати” или французскую булку* (К. И. Чуковский, *Собрание сочинений в шести томах*. Том первый. *Серебряный*

BDD-A25979 © 2008 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:04:34 UTC)

герб. Сказки. От двух до пяти, Москва, 1965, с. 64) sau – *Барышни, – сказал им Миша Яблочко, – я не угощу вас чаем с семитатью* (И. Бабель, *Избранное*, Минск, 1986, с. 191; povestirea *Froim Graci*).

Cei ce mai ţin minte cuvîntul, chiar dacă au idee de sensul lui, nu exprimă decît gînduri vagi despre legăturile lui semantice. Astfel, unora le pare că ar fi ceva legat, poate, de numeralul *семь* „şapte", ceea ce nu-şi găseşte, se înţelege, nici o confirmare. Dar nici în lucrările etimologilor n-am găsit vreo informaţie despre acest cuvînt.

Totuşi, în lumina datelor despre limbile balcanice, etimologia cuvîntului se prezintă ca destul de transparentă. E destul să ne aducem aminte de cuvîntul grecesc *σιμίτι* (cu variantele *σημίτι*, *σημίθι*) „chiflă" (cf. şi derivatul *σημιτζής* „cel ce face şi / sau vinde aceste chifle"). Cu sufixul productiv diminutiv *-άκι* se formează uşor *σημιτάκι* „chifluţă" şi asem. Cît despre fonetică, *k* palatalizat grecesc a mai fost perceput în ruseşte ca un *-ть*: cf. gr. *κουκκι* „grăunţe", „bobi" (pl.) ce a căpătat în ruseşte sensul specializat, ca *кутья* „mîncare din orez sau din crupe cu miere şi stafide, ce se dă la praznic". Cf şi varianta populară *Авдотья* a numelui *Евдокия*, deci tot cu trecerea lui *k'* în *t'*. Dintre fapte mai puţin cunoscute cf. cîntecul de glumă, ce parodiază pronunţarea dialectală, despre fata numită *Мантя* (< *Манькя* < *Манька* < *Маня* < *Мария*). Ţinîndu-se seama de acestea, deducerea *σημιτάκι* > *семитать* nu provoacă îndoieli.

Cîteva cuvinte s-ar cere spuse despre situaţia lingvogeografică a etimonului. Fiind de origine arabă (*sämid*), cuvîntul a fost împrumutat de turcă, unde a devenit *simit*, întrebuinţat cel mai des cu sensul „covrig" şi avînd şi derivatul *simitçi* „covrigar". Din turcă *simit* a pătruns în toate limbile balcanice, dînd cuvîntul grecesc pomenit mai sus, dar şi altele. Cf. rom. *simit*, cu derivatul *simigiu*, probabil împrumutat gata din turcă, dar şi derivatul de gradul al doilea, românesc propriu, *simigerie*. Ce e drept, acum cuvîntul e cam învechit, de aceea lipseşte din mai multe dicţionare, în schimb este dat în *Dicţionarul de arhaisme şi regionalisme* cu explicaţia „un fel de covrig turtit, făcut din cocă mai moale decît a covrigilor obişnuiţi şi care e presărat cu seminţe de susan" [17, p. 266] (vezi tot acolo şi *simigiu* şi *simigerie*. Despre greacă vezi mai sus). Date analoge avem pentru aromână (cf. *simită*), albaneză (*simite* şi *simitçi*), macedoneană (cf. *симид* sau *симит* şi *симитчија*), bulgară (cf. *симид* şi *симидчия*) şi sîrbocroată (cf. *симит*, *симичија*, dar şi *симиџијница* „simigerie, pitărie"). Mai puţin cunoscute în balcanistică sunt datele sefardei, în care avem *simit* şi *simitçi*. Deci ne găsim în faţa a ceea ce s-ar putea numi, după tradiţie, un balcanism lexical, iar, într-un sens mai strict, transbalcanism – fenomen propriu comun tuturor limbilor balcanice (spre deosebire de rudele lor cele mai apropiate din afara Balcanilor), însă nu numai celor balcanice – aceasta ne-o arată arabul *sämid* şi eventual alte limbi medio-orientale. Încadrîndu-se în această sferă balcanică, odesianul *семитать* îşi păstrează totuşi originalitatea, fiind, după cum arată sufixul *-ать* < *-άκι*, de origine nemijlocită greacă, nu turcă, şi de structură formativă absentă în limbile balcanice în afara celei greceşti, dar şi obscură deja pentru purtătorii limbii.

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

1. Gabinschi M., *Etimologii: barc*, *bulihar*, *chimtuţ*, *tartabel* // „Revistă de lingvistică şi ştiinţă literară", 2002, nr. 2, p. 106-109.

2. *Дикционар експликатив ал лимбий молдовенешть*, Кишинэу. I-II. – Chişinău, 1977-1985.

3. Candrea I. A., Adamescu Gh., *Dicţionarul enciclopedic ilustrat.* – Bucureşti, 1931.

BDD-A25979 © 2008 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:04:34 UTC)

4. Graur A., *Nume de persoane*. – Bucureşti, 1965.
5. Pop S., *Recueil posthume de linguistiquie et dialectologie*. – Roma, 1966.
6. Де-Виво Д., *Словарь итальянско-русский*. – Одесса, 1894.
7. Рылов Ю., *Аспекты языковой картины мира. Итальянский и русский языки*. – Москва, 2006.
8. Giordano E., *Fjalor i Arbërshvet t'Italisë. Dizionario degli Albanesi d'Italia*. – Bari, 1963.
9. Еремия А., Косничану М., *Нуме де персоане – Личные имена*. – Кишинев, 1974.
10. Cosniceanu M., *Dicţionar de prenume*. – Chişinău, 2006.
11. Constantinescu N. A., *Dicţionar onomastic românesc*. – Bucureşti, 1963.
12. *Dicţionar invers*. – Bucureşti, 1963.
13. Bălan Mihailovici A., *Dicţionar onomastic creştin*. – Bucureşti, 2003.
14. Cioranescu A., *Diccionario etimológico rumano.* – La Laguna, 1966.
15. Migliorini B., Duro A., *Prontuario etimologico della lingua italiana*. – Torino et al, 1953.
16. Devoto G., *Avviamento alla etimologia italiana. Dizionario etimologico*. – Firenze, 1979.
17. Constantinescu-Dobridor Gh., *Dicţionar de arhaisme şi regionalisme*. I-II. – Bucureşti, 2003.

BDD-A25979 © 2008 Academia de Ştiinţe a Moldovei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.31 (2026-11-27 06:04:34 UTC)